

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Brudstykker af en Landsbydegns Dagbog (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 13. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515389418672/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

ment! sagde hun: Forstaaer Du Fransk? – *un peu mademoiselle!* svarte jeg. Da vendte hun sig om, og saae mig stivt i Øinene. Jeg tog en Tømnestræng i hver Haand, og havde begge mine Arme omkring hende. Jeg holdt dem vidt ud, for ei at komme hende for nær; men hvergang Kanen gav et Slæng, og jeg rørte ved hende, var det ligesom jeg havde rørt ved en varm Kakkelovn. Det kom mig for, at jeg fløi i Luften med hende, og inden jeg vidste det, var vi ved Fussingøe. Dersom hun ikke havde raabt: *stenez Martin! arrêtez vous!* havde jeg kjørt forbi lige til Randers eller til Verdens Ende. Men hun ikke vil ud at kjøre idag igjen? Men der kommer Jens med naadig Herrens Bøsse, som han har gjort reen – saa skal vi paa Jagt.

Thule, den 13de Februar 1710.

Jeg er ikke rigtig frisk. Det er ligesom der laae en tung Steen paa mit Bryst. Maden gaser fra mig, og om Natten kan jeg ikke sove. Sidste Nat havde jeg en forunderlig Drøm: det bares mig for, at jeg stod bag paa Frøken Sophies Kane, men med et sad jeg inden i Kanen, og hun paa mit Skjød. Jeg havde min høire Arm om hendes Liv, og hun sin venstre om min Hals. Hun bukkede sig og kyste mig; men idet samme vaagnede jeg. Akl! jeg vilde saa gjerne have blevet ved at drømme! – Det var en rar Bog, den hun laante mig; jeg diverteret mig med den hver Aften – hvem der engang kunde blive saa lykkelig, som den tartariske Prinds! – Jo mere Fransk jeg læser, jo bedre synes jeg om det; jeg er nærved at glemme mit Latin derover.

Thule, den 13de Marts 1710.

Igaar, da vi kom hjem fra Snejpejagt, sagde naadig Herren til mig: »Og jeg høret, at Du forstaaer Fransk?» – «Lidt, naadig Herre!» svarte jeg. – »Saa kan Du ikke heller varte op ved Bordet; vi kan jo ikke lukke Munden op for Dig.» – »Akl! raabte jeg: naadig Herren vil dog ikke forskyde mig?» – »*Point de tout*, svarte han: Du skal fra nu af være min *Valet de chambre!* Og naar Junker Kresten reiser til Paris, saa følger Du med – hvad synes Du derom?» Jeg blev saa bevæget, at jeg ikke kunde sige et Ord, men kyste hans Haand. Alligevel jeg nu glæder mig saare meget, saa trykkes mig dog, at jeg nødigt ville herfra, og jeg tror virkelig, at mit Helbred er blevet slettere siden.